

Sygn. akt *IV U 192/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Elżbieta Selwa

Protokolant: st. sekr. sądowy Dorota Saj

po rozpoznaniu w dniu 23 lipca 2019 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku **Ż. P.-S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o ustalenie zadłużenia z tytułu składek

na skutek odwołania **Ż. P.-S.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.

z dnia 09.08.2018 r. znak: (...)

I. **oddala odwołanie,**

II. **nie obciąża wnioskodawczyni Ż. P. - S. kosztami zastępstwa procesowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w J.. –**

Sygn. akt IV U 192/19

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 23 lipca 2019 r.

Decyzją z dnia 9 sierpnia 2018 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J., powołując się na treść przepisów ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, określił wysokość zadłużenia **Ż. P. – S.** z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Pracy za okres od lutego 2016r. do grudnia 2016r. w łącznej wysokości 12 796,41 zł, wskazując przy tym kwoty należności składkowych i odsetek na poszczególne fundusze. W uzasadnieniu powyższego organ rentowy podał, iż zgodnie z art. 46 ust. 1 powołanej ustawy płatnik składek jest obowiązany obliczać, potrącać z dochodów, rozliczać i opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Postępowanie wyjaśniające wykazało, że nie zostały przez **Ż. P. – S.** przekazane na rachunek ZUS wpłaty z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za określony w decyzji okres.

Ż. P. – S. złożyła odwołanie od powyższej decyzji kwestionując stanowisko w niej zawarte. Podnosiła, iż organ rentowy co najmniej przedwcześnie wydał zaskarżoną decyzję albowiem w okresie od 1 lutego 2016 r. do 31 grudnia 2016 r. w zakresie ubezpieczeń społecznych podlegała ona ustawodawstwu słowackiemu z tytułu pracy wykonywanej na terenie S. i do chwili obecnej z tego ubezpieczenia nie została wyłączone. Uprawomocnienie się zaskarżonej decyzji spowoduje

konieczność odprowadzenia składek za ten sam okres po raz kolejny, tyle że w różnych państwach. Wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J., w odpowiedzi na złożone odwołanie w pierwszej kolejności wniósł o jego odrzucenie jako spóźnionego a w przypadku merytorycznej oceny odwołania wniósł o jego oddalenie. Organ rentowy wyjaśnił, że decyzja z dnia 9 sierpnia 2018r. została wysłana na adres zamieszkania wnioskodawczyni i była dwukrotnie awizowana, lecz nie została podjęta. W dniu 30 stycznia 2019r. wnioskodawczyni złożyła w ZUS odwołanie od tej decyzji a było to poprzedzone złożeniem w dniu 24 stycznia 2019r. wniosku o przywrócenie terminu do złożenia odwołania. We wniosku tym ubezpieczona wskazywała, że w okresie od 6 stycznia 2017r. do 17 grudnia 2018r. przebywała za granicą gdzie pracowała. W ocenie organu fakt ten nie został dostatecznie wykazany a nawet gdyby uznać, że powróciła w dniu 17 grudnia 2018r. to odwołanie zostało złożone dopiero 30 stycznia 2019r. i jako spóźnione winno być odrzucone. Odnosząc się do kwestii merytorycznej organ rentowy podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji stwierdzając, że jest ono prawidłowe i znajduje oparcie w poczynionych ustaleniach i obowiązujących przepisach prawa.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Ż. P. – S. prowadziła działalność gospodarczą polegającą na świadczeniu usług fryzjerskich i kosmetycznych, w oparciu o wpis do (...) od dnia 1 września 1991r. i z dniem 31 stycznia 2019r. wpis ten został wykreślony. Powyższe stanowiło dla w/w tytuł obowiązkowych ubezpieczeń i rodziło obowiązek opłacania składek ubezpieczeniowych.

W dniu 9 lutego 2016r. do ZUS O/ J. wpłynął wniosek Ż. P. – S. o ustalenie właściwego ustawodawstwa, ze wskazaniem, że od 23 stycznia 2016r. wnioskodawczyni wykonuje pracę na terenie S. na podstawie umowy o pracę zawartej z firmą (...) s.r.o. w S.. Pismem z dnia 27 kwietnia 2016r. organ rentowy poinformował wnioskodawczynię, że w okresie od 1 lutego 2016r. do 31 stycznia 2017r. podlega ustawodawstwu s. w zakresie zabezpieczenia społecznego. Pismo to zostało doręczone także s. instytucji ubezpieczeniowej. S. P. pismem z dnia 23 maja 2016r. nie zgodziła się z ustaleniem jako właściwego ustawodawstwa R. S. wskazując, że praca wykonywana przez Ż. P. – S. na terenie tego kraju nosi znamiona nieistotnej/marginalnej działalności. Przypomniano, iż do czasu wydania decyzji ostatecznej w/w podlega ustawodawstwu p.

W związku ze stanowiskiem s. instytucji ZUS prowadził postępowanie wyjaśniające i pismem z dnia 10 kwietnia 2018r. wskazał, że wobec braku zgody na ustalenie ustawodawstwa s. Ż. P. – S. na podstawie art. 16 ust 4 zd. 2 w zw. z art. 6 ust.1 lit. b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 stwierdza, że wnioskodawczyni tymczasowo podlega ustawodawstwu polskiemu w okresie od 1 lutego 2016r. do 31 stycznia 2017r. Wobec tego ustalenia przystąpiono do uporządkowania konta wnioskodawczyni i wobec stwierdzenia, że nie zostały opłacone składki z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej ZUS wydał zaskarżoną decyzję z dnia 9 sierpnia 2018r.

Między (...) Oddział w J. a S. P. trwała wymiana stanowisk i wobec braku porozumienia, w styczniu 2019r. przystąpiono do rozpoczęcia pierwszej fazy dialogu oraz procedury concyliacji na podstawie Decyzji nr (...) z 12 czerwca 2009r. w sprawie ustanowienia procedury dialogu i concyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielania świadczeń na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie określenia ustawodawstwas. jako właściwego.

Decyzja z dnia 9 sierpnia 2018r. o ustaleniu zadłużenia została wysłana na znany organowi rentowemu adres zamieszkania Ż. P. – S. i po dwukrotnym awizowaniu, zwrócona jako niepodjęta w terminie. Wnioskodawczyni faktycznie działalność gospodarczą na terenie P. prowadziła do grudnia 2016r. po czym ją zawiesiła i wyjechała za granicę. Do P. wnioskodawczyni wróciła 17 grudnia 2018r. i z uwagi na stan zdrowia zamieszkała u znajomej. W styczniu 2019r. zorientowała się, że jej konto bankowe zostało zajęte przez ZUS i w czasie wizyty w organie rentowym w dniu 14 stycznia 2019r. uzyskała wiedzę o wydanej decyzji ustalającej jej zadłużenie z tytułu składek. W dniu 24 stycznia 2019r. wnioskodawczyni złożyła w ZUS wniosek o przywrócenie terminu do złożenia odwołania od decyzji z dnia 9 sierpnia 2018r. wskazując w uzasadnieniu, że w okresie od 6 stycznia 2017r. do 17 grudnia 2018r. przebywała

za granicą i nie miała możliwości wniesienia odwołania we wskazanym w pouczeniu terminie 30 dni od odebrania decyzji.

Wnioskodawczyni nie posiada zaświadczenia A1 wydanego przez s. instytucję zabezpieczenia społecznego.

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o dowody z dokumentów w aktach ubezpieczeniowych, których treść i forma nie budziły wątpliwości oraz na podstawie zeznań wnioskodawczyni Ż. P. – S., które zostały ocenione jako wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy odnieść się do kwestii zachowania przez wnioskodawczynię terminu do złożenia odwołania. Jak wynika ze stanowiska ZUS uznał on, że doręczenie wnioskodawczyni przedmiotowej decyzji nastąpiło w sierpniu 2018r. kiedy to korespondencja zawierająca decyzję skierowana na znany organowi adres zameldowania wnioskodawczyni została zwrócona po awizowaniu, jako niepodjęta w terminie. Taką możliwość tj. tzw. doręczenia zastępczego dopuszcza przepis art. 44 kpa, przy czym warunkiem zastosowania tego przepisu jest, aby adresat pisma istotnie mieszkał pod wskazanym adresem, a jedynie nie jest możliwe doręczenie mu pisma w sposób przewidziany w przepisach art. 42 i 43 (por. postanowienie SN z dnia 22 marca 1995 r., II CRN 4/95, Lex nr 50590, w odniesieniu do przepisu art. 139 kpc zawierającego analogiczne uregulowane w postępowaniu cywilnym). Wypadnie wskazać, że zgodnie z art. 42 § 1 kpa zasadą jest, że pisma doręcza się osobom fizycznym w ich mieszkaniu lub miejscu pracy a dopiero w razie niemożności doręczenia pisma w sposób wskazany tym przepisem zastosowanie ma powołane doręczenie w trybie art. 44 kpa. Jak wynika z ustaleń faktycznych organ rentowy skierował korespondencje do wnioskodawczyni na adres, który faktycznie nie był wówczas adresem jej zamieszkania i tym samym nie może być mowy o skutecznym doręczeniu przedmiotowej decyzji nawet w drodze doręczenia zastępczego. Fakt zamieszkiwania w innym miejscu niż znane organowi rentowemu miejsce zameldowania wnioskodawczyni wynika z jej zeznań, którym Sąd dał wiarę co do tej okoliczności jak i co do okoliczności w jakich nastąpiło zapoznanie się przez nią z zaskarżoną decyzją tj. że miało to miejsce 14 stycznia 2019r. po tym jak udała się do ZUS gdy otrzymała informację o zajęciu przez organ rentowy rachunku bankowego. Zeznania wnioskodawczyni w powyższym zakresie były konsekwentne i brzmiały logicznie w świetle zasad doświadczenia życiowego. Logicznym jest bowiem, iż nie sposób pozostawić bez reakcji informację, że posiada się zadłużenie na kwotę ponad 12 000 zł a decyzja ustalająca zadłużenie stanowi podstawę do wystawienia tytułu wykonawczego i prowadzenia egzekucji. Z powyższych względów nie miało miejsca opóźnienie w złożeniu odwołania z daty 30 stycznia 2019r. ponieważ z decyzją wnioskodawczyni miała możliwość zapoznania się w styczniu 2019r. a wcześniejsze doręczenie zastępcze nie było skuteczne.

Rozważając merytorycznie zasadność wniesionego przez Ż. P. – S. odwołania w pierwszej kolejności stwierdzić należy, że nie ulega wątpliwości, iż przedmiot i zakres postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznacza treść zaskarżonej decyzji (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 września 2000 r. II UKN 685/99 lex nr 50450). W niniejszej sprawie (...) Oddział w J. w dniu 9 sierpnia 2018 r. wydał decyzję określającą wysokość zadłużenia Ż. P. – S. z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od lutego 2016 r. do grudnia 2016 r. z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej i rzeczą Sądu było stwierdzenie zasadności ustalenia tego zadłużenia.

Wnioskodawczyni zaskarżyła decyzje ustalającą zadłużenie, przytoczone jednak przez nią zarzuty i twierdzenia dotyczą okoliczności i warunków podlegania ubezpieczeniom społecznym na terytorium P.. Pozostaje ona bowiem w przekonaniu, że podlega ubezpieczeniom społecznym na terenie S.. Tymczasem podkreślić należy, że nie stanowi przedmiotu zaskarżonych decyzji kwestia podlegania ubezpieczeniom społecznym przez w/w.

Stanowisko w tym zakresie zostało zawarte w piśmie ZUS z dnia 10 kwietnia 2018 r., w którym to ustalono dla Ż. P. – S. tymczasowo jako właściwe ustawodawstwo polskie w zakresie zabezpieczenia społecznego.

Odnosząc się do wątpliwości zgłaszanych przez wnioskodawczynię wskazać należy, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych i sąd ubezpieczeń społecznych są pozbawieni kompetencji do samodzielnej oceny stosunku prawnego

stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim wobec osoby wnoszącej o ustalenie właściwego ustawodawstwa. Co prawda, instytucja miejsca zamieszkania osoby ubiegającej się o ustalenie ubezpieczenia społecznego w innym państwie może powziąć wątpliwości co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa, lecz może chodzić jedynie o wątpliwości co do określenia ustawodawstwa mającego zastosowanie do zainteresowanego, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego tj. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE.L.2004.166.1) i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego tj. rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U.UE.2009.284.1) czyli niepewności co do tego, czy osoba wnosząca o ustalenie prawa właściwego jest objęta systemem zabezpieczenia społecznego w więcej niż jednym państwie członkowskim.

Wątpliwości te instytucja miejsca zamieszkania wnioskodawcy rozstrzyga z zastosowaniem trybu rozwiązywania sporów co do ustalenia ustawodawstwa właściwego, wskazanego w szczególności w art. 6, art. 15 oraz art. 16 rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009, które nakazują zwrócenie się - w przypadku istnienia wątpliwości bądź rozbieżności - do instytucji innego państwa członkowskiego. Instytucje niezwłocznie dostarczają lub wymieniają między sobą wszystkie dane niezbędne dla ustanowienia i określenia praw i obowiązków osób, do których ma zastosowanie rozporządzenie podstawowe. Przekazywanie tych danych odbywa się bezpośrednio pomiędzy samymi instytucjami lub za pośrednictwem instytucji łącznikowych. Zastosowanie ma również decyzja Nr (...) Komisji Administracyjnej w sprawie ustanowienia procedury dialogu i concyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielania świadczeń na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 (Dz.U.UE.C 106 z 24 kwietnia 2010 r.) (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 333/12, OSNP 2014 Nr 3, poz. 47 i z dnia 11 września 2014 r., II UK 587/13, lex 1545145).

W niniejszej sprawie z treści pisma ZUS z dnia 27 kwietnia 2016 r. wynika, iż ustalono dla Ż. P. – S. jako właściwe ustawodawstwo. na okres od 1 lutego 2016 r. do 31 stycznia 2017 r., w związku z wykonywaniem przez w/w pracy najemnej na terytorium S.. Pismem z dnia 23 maja 2016 r. instytucja. nie wyraziła zgody na powyższe ustalenie. Obecnie trwa procedura dialogu i concyliacji między w/w instytucjami. Wobec takiego stanowiska s. instytucji ubezpieczeniowej, ZUS potwierdził, że do dnia rozstrzygnięcia sporu pomiędzy instytucjami, w okresie od 1 lutego 2016 r. do 31 stycznia 2017 r. wobec Ż. P. – S. tymczasowo ma zastosowanie ustawodawstwo polskie.

Uprzednie wskazuje, że organ rentowy działał w ramach art. 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009. Stanowisko s. instytucji zabezpieczenia społecznego jest również jasne. Należy zauważyć, że wyznaczone zakresem art. 16 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego obowiązki instytucji właściwej miejsca świadczenia pracy sprowadzają się do udzielenia stosownych wyjaśnień i przedstawienia swojego stanowiska (opinii) odnośnie do ustawodawstwa właściwego i ani przepisy rozporządzenia wykonawczego ani decyzja Nr (...) Komisji Administracyjnej nie stawiają w tym zakresie żadnych wymagań formalnych, w szczególności nie wymaga się wydania przez instytucję właściwą miejsca wykonywania pracy najemnej formalnej decyzji w indywidualnej sprawie. Opinia ta może zatem przybrać postać pisma (informacji), stąd dla oceny, czy przedstawione w nim stanowisko ma zastosowanie do indywidualnej sytuacji zainteresowanego występującego z wnioskiem o ustalenie ustawodawstwa, ważna jest jego treść. Jeżeli, jak w sprawie niniejszej, w informacji podano, że nie można zastosować do wnioskodawcy ustawodawstwa. gdyż praca wnioskodawcy na terytorium Republiki S. ma charakter pracy marginalnej, to jest to równoznaczne z wyrażeniem stanowiska odnośnie braku tytułu do podlegania przez w/w ubezpieczeniu społecznemu w S., a w konsekwencji stanowiska o braku konkurencji tytułów ubezpieczenia w rozumieniu art. 11 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. W takiej sytuacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych, ustalając jako właściwe dla wnioskodawcy ustawodawstwo polskie, nie dokonuje nieuprawnionej oceny stosunku prawnego stanowiącego tytuł ubezpieczenia osoby zainteresowanej w S., ale jedynie uwzględnia stanowisko stronys. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 października 2016 r. I UZ 22/16 lex nr 2159129). Zasadnie ZUS doszedł do konkluzji o zastosowaniu do wnioskodawczyni polskiego ustawodawstwa jako tymczasowego z uwagi na rozbieżności w stanowiskach polskiej i s. instytucji zabezpieczenia społecznego. Jak bowiem stanowi przepis art. art. 6 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego 987/2009 – (...) w przypadku

rozbieżności opinii pomiędzy instytucjami lub władzami dwóch lub więcej państw członkowskich w odniesieniu do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa, zainteresowany tymczasowo podlega ustawodawstwu jednego z tych państw członkowskich, przy czym ustawodawstwo to jest określane w następującej kolejności:

a) ustawodawstwo państwa członkowskiego, w którym osoba ta rzeczywiście wykonuje pracę najemną lub pracę na własny rachunek, o ile praca najemna lub praca na własny rachunek jest wykonywana tylko w jednym z państw członkowskich;

b) ustawodawstwo państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, jeżeli zainteresowany wykonuje pracę najemną lub pracę na własny rachunek w dwóch lub więcej państwach członkowskich i wykonuje część swej pracy lub prac w państwie członkowskim miejsca zamieszkania lub w przypadku, gdy osoba zainteresowana nie wykonuje pracy najemnej ani pracy na własny rachunek;

c) we wszystkich innych przypadkach ustawodawstwo państwa członkowskiego, o którego zastosowanie wystąpiono najpierw, w przypadku gdy osoba zainteresowana wykonuje pracę lub prace w dwóch lub więcej państwach członkowskich.

W sytuacji wnioskodawczyni zastosowanie mogła mieć tylko dyspozycja art. 6 ust. 1 lit. b rozporządzenia wykonawczego i tak też stwierdził organ rentowy w piśmie z dnia 10 kwietnia 2018r. W świetle powyższych okoliczności i powołanych przepisów organ rentowy nie mógł stwierdzić, że wnioskodawczyni nie podlega p. ustawodawstwu w zakresie ubezpieczenia społecznego. Takie orzeczenie doprowadziłoby bowiem do sytuacji, w której – wobec negatywnego stanowiska s. instytucji zabezpieczenia społecznego – wnioskodawczyni nie podlegałaby ubezpieczeniu w żadnym z państw członkowskich mimo posiadania dwóch tytułów ubezpieczenia. Zaznaczyć w tym miejscu wypadnie, że samo zgłoszenie się do ubezpieczenia na terenie S. i opłacanie składek nie stanowi o istnieniu faktycznego tytułu ubezpieczenia, zaś poza sporem było, że wnioskodawczyni nie posiada zaświadczenia A1 z S. P..

Przechodząc w zważaniach do kwestii stanowiącej przedmiot niniejszego postępowania, mianowicie istnienia zobowiązania Ż. P. – S. z tytułu składek ubezpieczeniowych stwierdzić należy, że ustalenie przez ZUS podlegania ustawodawstwu polskiemu przez w/w w zakresie zabezpieczenia społecznego – nawet tymczasowego - determinuje zasadność wydania przez ZUS decyzji ustalającej zadłużenie z tytułu składek należnych a nieuiszczonych.

W oparciu o wyniki przeprowadzonego w sprawie postępowania dowodowego możliwym było przesądzenie, że Ż. P. – S. prowadziła działalność gospodarczą. Ustalono też, że działalność ta stanowi jedyny tytuł podlegania ubezpieczeniom społecznym, w tym w okresie wskazanym w decyzji - od lutego 2016 r. do grudnia 2016 r.

Zauważyć tu potrzeba że wpis działalności gospodarczej do prowadzonej przez upoważniony organ ewidencji działalności gospodarczej nie tylko legalizuje wykonywanie działalności gospodarczej, ale też wyznacza czasowe granice bycia przedsiębiorcą, stwarza domniemanie prowadzenia objętej wpisem działalności. W myśl zaś art. 46 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych z 13 października 1998 r. (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1778) płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy. Art. 47 ustawy z kolei wyznacza terminy, w których płatnicy składek powinni przekazać do ZUS dokumenty rozliczeniowe (deklarację rozliczeniową oraz imienne raporty miesięczne) i opłacić składki należne za dany miesiąc. Stanowi, że przedmiotowy obowiązek powinien zostać wykonany co miesiąc z dołu, w następujących terminach: 1) do 5 dnia następnego miesiąca – w przypadku płatników będących jednostkami budżetowymi i samorządowymi zakładami budżetowymi; 2) do 10 dnia następnego miesiąca – w przypadku płatników będących osobami fizycznymi opłacającymi składkę wyłącznie za siebie; 3) do 15 dnia następnego miesiąca – w odniesieniu do pozostałych płatników. Przepisy jasno więc precyzują czas na wykonanie obowiązku złożenia stosownych dokumentów rozliczeniowych oraz opłacenia składek.

Natomiast od nieopłaconych w terminie składek należne są od płatnika składek odsetki za zwłokę, na zasadach i w wysokości określonych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (art. 23 ust. 1 ustawy).

Stosownie do treści art. 32 powołanej ustawy, do składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz na ubezpieczenia zdrowotne w zakresie: ich poboru, egzekucji, wymierzania odsetek za zwłokę, dokonywania zabezpieczeń stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne.

Według treści art. 18 ust. 8 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe - art. 20 ust. 1 powołanej ustawy.

Zgodnie zaś z art. 81 ust. 2 ustawy z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1510), podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne dla osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą, stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 75% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw w czwartym kwartale roku poprzedniego, włącznie z wypłatami z zysku, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski".

Zgodnie natomiast z art. 104 ust. 1 pkt 3 obowiązkowe składki na Fundusz Pracy, ustalone od kwot stanowiących podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe bez stosowania ograniczenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, wynoszących w przeliczeniu na okres miesiąca, co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę opłacają m.in. osoby prowadzące działalność gospodarczą.

Skoro, jak wynika z danych ZUS, prowadząca działalność gospodarczą Ż. P. – S. nie dopełniła obowiązku naliczenia i opłacenia należnych składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, to posiada zatem względem ZUS zadłużenie z tego tytułu. Skutkowało to określeniem przez Zakład wysokości zadłużenia w tym zakresie i wydaniem decyzji.

Odnosząc się jeszcze do podniesionej w odwołaniu kwestii skutków fiskalnych tj. ewentualnej konieczności opłacenia składek ubezpieczeniowych do ZUS, to należy zauważyć, że zgodnie z art. 6 ust. 4 i 6 w zw. z art. 73 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego 987/2009, w przypadku gdy zostanie ustalone, że mające zastosowanie ustawodawstwo nie jest ustawodawstwem państwa członkowskiego, do którego zainteresowany został tymczasowo przypisany, uważa się, że instytucja, którą uznano za właściwą, jest instytucją właściwą z mocą wsteczną, tak jak gdyby rozbieżność opinii nie miała miejsca, najpóźniej od dnia tymczasowego przypisania instytucja, która tymczasowo otrzymywała składki od osoby prawnej lub fizycznej, w określonej sytuacji - zwraca odnośne kwoty osobom, które je zapłaciły lub instytucja, która tymczasowo otrzymywała składki, przekazuje je instytucji uznanej za właściwą dla tego samego okresu w celu ustalenia sytuacji w zakresie składek jej należnych od osoby prawnej lub fizycznej. Przekazane składki uznaje się z mocą wsteczną za wpłacone na rzecz instytucji uznanej za właściwą. Jeżeli kwota tymczasowo opłaconych składek jest wyższa niż kwota należna instytucji uznanej za właściwą od osoby prawnej lub fizycznej, instytucja, która tymczasowo otrzymywała składki, zwraca nadpłaconą kwotę zainteresowanej osobie prawnej lub fizycznej.

Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie złożone w sprawie jako bezzasadne. Orzekając o kosztach zastępstwa procesowego organu rentowego Sąd odstąpił od zastosowania reguł z art. 98 kpc uznając, że okoliczności sprawy przemawiają za zastosowaniem zasady słuszności. Sąd doszedł do przekonania, że materia koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego jest skomplikowana pod względem faktycznym i prawnym a zatem trudna do zrozumienia dla ubezpieczonych. Mogą oni pozostawać w przekonaniu, iż ich odwołanie jest uzasadnione, co w szczególności dotyczy sytuacji jak w niniejszej sprawie gdzie sam organ rentowy przyznawał, iż wnioskodawczyni powinna podlegać ustawodawstwu s.. Powyższe skutkowało nieobciążaniem wnioskodawczyni kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego.